

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

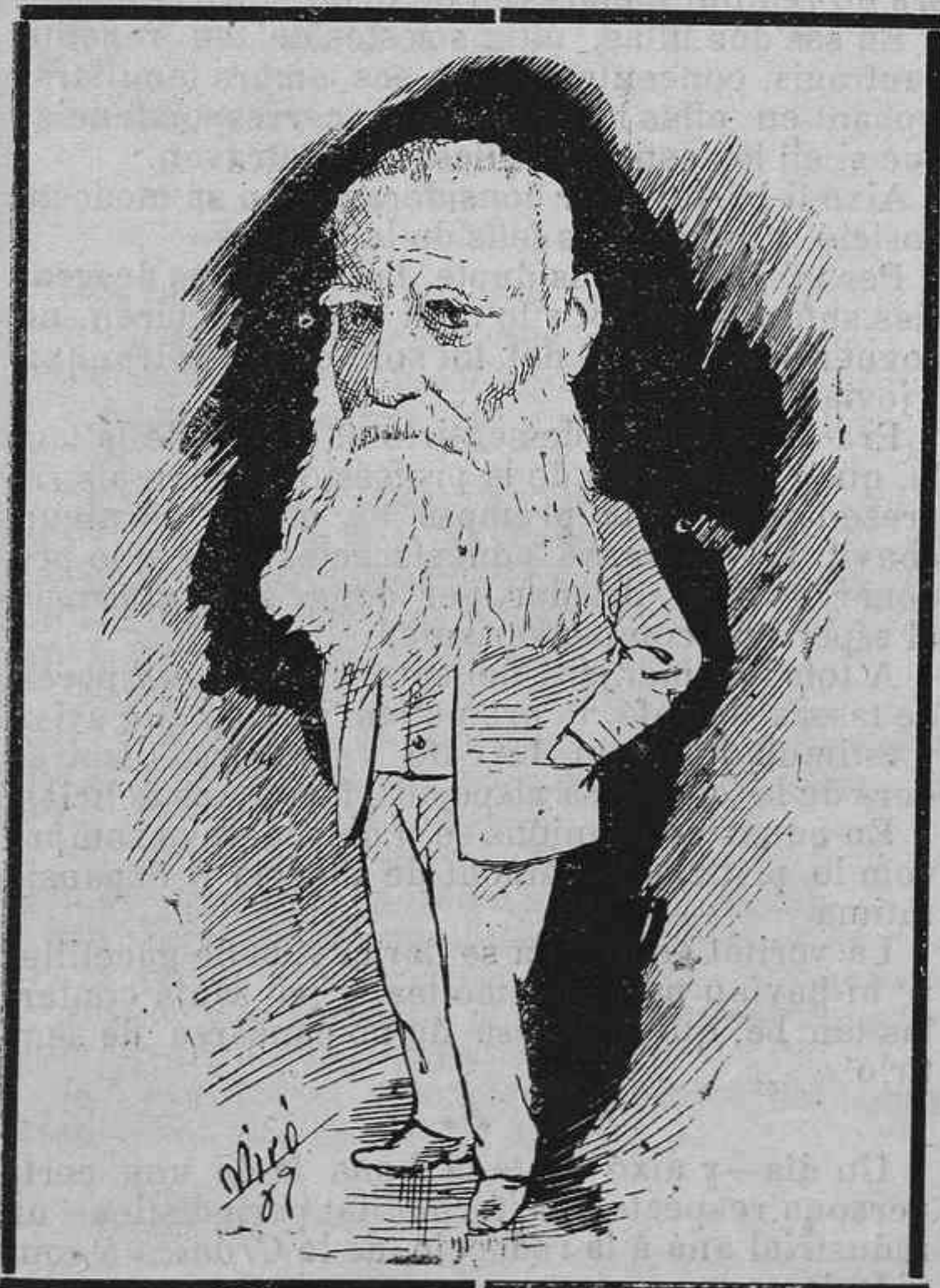
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

M. RIVADENEYRA.
 Editó-impresor notable
 que ab lo seu esforç tan sols
 fundà la gran biblioteca
 de Literats espanyols.

RAMÓN GINESTÀ.

—A mí la mort ja no 'm vindrà de nou—solia dir en sas horas d'expansió, qu' eran casi totas las del día si 's veyá rodejat de amichs, y s' hi veyá sempre, tota vegada que lo difícil per ell hauria sigut trobar qui 'l mirés ab antipatia y de tot punt impossible coneixer á algú que l' odiés.

—No 'm vindrà de nou, deya, porque ja he mort una vegada.

—Y donchs ¿cóm no van portarlo al Cementiri?
 —Es que vaig ressucitar.

Y aixís era en efecte. Han transcorregut del fet més de vint anys: una febre tifoidea 'l tenia postrat al llit feya una porció de días anant sempre de mal en pitjor. Vingué la crisis suprema y ab ella la perdua del coneixement, las convulsions de l' agonia, los darrers badalls, la inmovilitat, la esgarrifosa fredor... Ja l' havian amortallat, ja tothom lamentava de tot cor la perdua de tan excelent amich, ja 'ls s' us íntims prodigavan consols á sa desolada familia, quan tot d' una 'ls que 's trobavan en la cambra mortuoria, observaren que 'l cadáver se movia.

No era ilusió, ni engany del desitj. A favor de uns sinapismes que no 's cuydaren de treureli quan l' amortallaren, se provocá una reacció tan propicia, que per aquella vegada li salvá la vida.

Ginestà 's recordava de tot, inclús del efecte que li feu lo passar de aquesta vida á l' altra. Y ho contava rihent y bromejant, fent notar una circumstancia ben rara. Avants d' enmalaltir sufría una afecció d' estómach que 'l molestava molt, donchs, á partir de la seva resurrecció may més se 'n torná á queixar.

Aixís es que als que 's dolían del estómach, los deya:

—¿Vol un remey segur? Al menos á mí m' ha anat molt bè.

—Digui, home.

—Procuri agafá 'ls tifus.

..

Desgraciadament, la mort de tan bon amich, ocorreguda á Ripoll lo dilluns últim, aquesta vegada ha anat de serio. ¡Y quánt sentida ha sigut!

Ramón Ginestá—ja ho hem dit avants—no coneixia enemichs, per estar adornat de totes las bonas condicions que fan á una persona apreciable. Era modest, era franch, tenia una conversa xispejant y possehia 'l dó de atraure, per alguna cosa que val més que la conversa agradable, per la innata bondat del seu cor, per la delicadesa dels seus sentiments.

Ingressá en lo periodisme al fundarse *La Corona*, que més tart cambiá son títol per lo de *Crónica de Catalunya*, y allá permanesqué sempre, sense coneixer defalliments, ni alimentar ambicions. De gacetiller hi entrá al fundarse la *Corona*, y gacetiller era encare quan fa poch temps desaparegué *La Crónica* del estadi de la premsa. No es estrany, com ha dit un seu amich, company y deixeble, que considerés la desaparició de la *Crónica*, com una irreparable desgracia de familia, tan identificat estava Ginestá ab la vida de aquell periódich.

Y en efecte, desde que 's veje lliure del treball quotidiá que implica 'l periodisme, sense horas de redacció que l' obliguessen, sense quartillas per omplir, sense comunicació ab lo públich, sense las últimas horas passadas íntimament en la taula del café en bona companyia dels seus amichs, en Ginestá semblava un peix fora de l' aygua, y anava desmillorant á ulls vistos.

En la cara se li vaya: sentia l' anyoransa del periodisme.

No importa que com á company lo consideressem tots quants á la premsa venim dedicantnos, com ho proba 'l fet recient de haverlo nomenat membre honorari de l' *Associació de periodistas*, apenas aquesta quedá constituída: á Ginestá no li bastavan los honors de la jubilació concedits al soldat benemérit; li era precis lo servey actiu, l' exercici, la vida de campanya, es á dir, la vida que havia fet sempre, sense més aspiracions que la modesta recompensa de un treball assíduo é inteligent y la per ell més estimada de la pública consideració.

..

Y era periodista de rassa.

Ell regenerá la *gacetilla*. Quan aquí y fora de aquí no consistia més que en una serie de noticias peladas, escritas ab més ó menos ramplonería é incorrecció, Ginestá animava aquesta secció del periódich ab lo seu istil festiu, fácil, ocurrent, sempre adaptat al gust y modo de ser de Barcelona.

¡La *gacetilla* de la *Crónica*! Si era la única secció del amohinós periódich que 's llegia sempre ab gust, porque tal vegada era la única que s' escribia sense segóns fins.

La *Crónica*, periódich de partit, y de un partit que ha treballat sempre, ans que tot y sobre tot per la possessió del poder, quan feya l' oposició incomodava ab l' excés de trompeteria progressista, y quan disfrutava de las delicias del govern molestava ab lo soroll de platerets y bombo. ¿Qué li importavan los mals de caps dels progressistas ó las satisfaccions que poguessen experimentar en la política barreja, á la massa de lectors que

no viu ni s' interessa per l' eterna disputa del pressupost?

Per aixó Ginestá, que com bon puigcerdanés professava las ideas liberals més puras, era una nota aislada en aquell desconcert de ambicions y de renyinas de partit. Ell no aspirava á res més que á gacetiller perpétuo. Cent vegadas se li oferí ocasió de prosperar, y 's quedá sempre á la redacció. Alguns dels seus companys escalavan fácilmente elevats puestos, y ell ho veyá ab gust, porque sempre s' alegrava de la bona fortuna dels amichs; pero sense sentir lo més remot desitj de sortirse de la órbita humil que s' havia trassat al ingressar en lo periodisme.

Era realment una devoció la que sentia per sa carrera; y may se tenia per tan ditxós com quan podia fer un favor. En aquest punt pot figurar, lo primer entre 'ls que may negan lo seu concurs desinteressat á tota obra meritoria.

Si en sas censuras era suau, may se mostrava exagerat en sas alabansas: empleava sempre en tot una prudent discreció y una bona educació esmerada, pero no menos natural y espontánea. ¡Cóm no havia de ser simpátich á tothom ab tan hermosas condicions!

..

En el decurs de sa vida, la desgracia s' havia cebat cruelment en los objectes de sas afeccions més puras. Sent molt jove perdé á sa carinyosa muller; més tart veyá morir á son fill primogénit que seguía ab molt lluhiment la carrera de medicina; algun temps després perdía al últim fill varó que li quedava... Cada desgracia de aqueixas era per ell un cop irreparable...

Per aixó posá cabells blancs avants d' hora, y era en realitat menos vell de lo que aparentava.

En sas dos fillas, últims restos de tan repetits naufragis, concentrava tots sos amors familiars, trobant en ellas la merescuda correspondencia, que si ell las estimava ellas, l' idolatravan.

Aixó li bastava per considerarse, en sa modesta posició, l' home més felís de la terra.

Per tal motiu, sens dupte, las repetidas desgracias sufertas, ab tot y lo molt que l' afectaren, no pogueren destruir del tot son carácter tranquil y jovial.

Era de veure'l y de sentirlo al entorn de la taula, quan los debers de la professió reunían als representants de la premsa ab motiu de algun convit. Ell estimava aquests actes, més que per donar gust al paladar, per donar sana expansió al esperit de companyerisme.

A tots los menjars delicats, prefería un parell de tasses de café, l' aromática infusió que aviva y estimula l' ingeni. Lo café y 'l cigarro inspiradors de la conversa xispejant, feyan sas delicias.

En aquestas reunions se 'l considerava sempre com lo principal element de alegría y expansió íntima.

La veritat es que en sa llarga vida de gacetiller n' hi havían passadas moltes, y jell sabia contarlas tan bè, qu' era cosa de no cansarse de sentirlo!

..

Un día—y aixó pinta la bona fé de una certa persona respecte á la formalitat periodística—un industrial aná á la redacció de la *Crónica* á convidarlo.

—Li ensenyaré l' establiment—li digué—y després me dispensará l' obsequi de acompanyarme á dinar á ca 'n Justin.

—¿A quina hora?

LA VENTADA DEL DIMARS.

La pols feya plorá 'ls ulls,
las fullas movían gresca;
pero 'ls vestits voleyavan
y al menos... algo se pesca.

—A las quatre de la tarde.

Li observá en Ginestá que per dinar, l' hora de las quatre era una mica intempestiva, y per últim l' industrial, després de un sens fi de misteris, li explicá tot.

Havía invitat al *Diari de Barcelona* per las dotze; al *Telégrafo* per las duas y á la *Crónica* per las quatre, fins passant per dinar ell tres vegadas en sis horas, en vista de las renyidas polémicas qu' entre sí sostenían los tres periódichs.

Li semblava impossible que 'ls que de tal manera s' atacavan en lletras de motllo, poguessen dinar junts en una mateixa taula, sense tirarse 'ls plats p l cap.

—Perque ¿sab?—deya 'l bon home—jo sentiria que per causa meya tinguessen un disgust.

En Ginestá va tranquilisarlo, y quan vejé que 'ls representants dels tres periódichs se reunían y reyan y menjavan junts, no sabia donarse compte de lo que li passava.

—Vaya, vaya!...—exclamava entre content y assombrat—no ho hauria dit may

Una altra anécdota.

Tornavan en cotxe, de no sè quina expedició, en Pasqual y Casas, gacetiller del *Telégrafo*; en Cornet y Mas, que ho es encare del *Diari de Barcelona*, y 'l bon Ginestá.

Se detingué 'l carruatje á la Rambla, cantonada al carrer de Fernando, ahont baixá en Cornet, pera dirigir-se á la sèva redacció, y apenas ha-

via posat lo péu á terra, lo caball se desbocá y emprengué 'l cotxe una carrera desenfrenada, Rambla avall.

En Cornet quedá petrificat; en Pasqual y Casas agitad y nerviós, apremiava al cotxero porque reprimís las riendas, y en tant en Ginestá trayent tranquilament lo cap per la finestreta, y ab las mans á tall de bocina, cridava:

—Cornet!... ¡Cornet!... ¡Fesne la gacetilla!

Ni en aquells moments de perill podia perdre 'l bon humor y olvidarse de qu' era periodista.!

Y cuidado, que l' accident era serio, tant que 'l caball no pará fins estrellarse en la muralla de las Dressanas.

¡Cóm reviuhen aquests recorts, avuy, davant del cadáver del company, del amich de l' ánima, en qui veurém sempre una de las figuras més características, més inteligents y més simpáticas del periodisme local!...

¡Pobre Ramón!

Se 'n aná á entrada d' estiu á la Cerdanya, á aquell hermós país de la sèva infancia, ahont moltras altras vegadas havia recobrat la salut atropellada, sens més que respirar aquells ayres purs y sanitosos; pero al últim ni aquest remey li ha pogut valdre. De tornada á Barcelona, ha mort á Ripoll, al costat de sas fillas, una de las quals está casada en aquella vila, sustrayentse aixís al fúnebre tribut que li haurían pagat tots los perio-

distas y una infinitat de personas que no son del gremi. Fins en morir-se havia de ser modest. Descansi en pau.

P. DEL O.

Á CUSACHS.

SONET.

Per pintar militars, ningú vos guanya;
al pintor més pintat li clavéu pinya:
un caloyo, pintat per vos, se guinya
en tots los soldado's de fora Espanya.

Un militar dels nostres en campanya,
¿quí millor qu'én Cusachs, ¡ben net! l'endinya?...
L'artista que, com vos, tan bè s'enginya,
tè una vinya pintant, si bè ho afanya.

Pintar, com vos pintéu, ¡cá! no s'ensenya;
y si vostra modestia ara no 'm renya
diré, sense donarme'n cap vergonya,
que, com vos, desde Cádiz á Corunya,
aixís com d'Almería á Catalunya,
no n'hi ha un altre... ¡Y no 'us pinto la cigonya!!

PEPET DEL CARRIL.

VIATJE Á PARÍS.

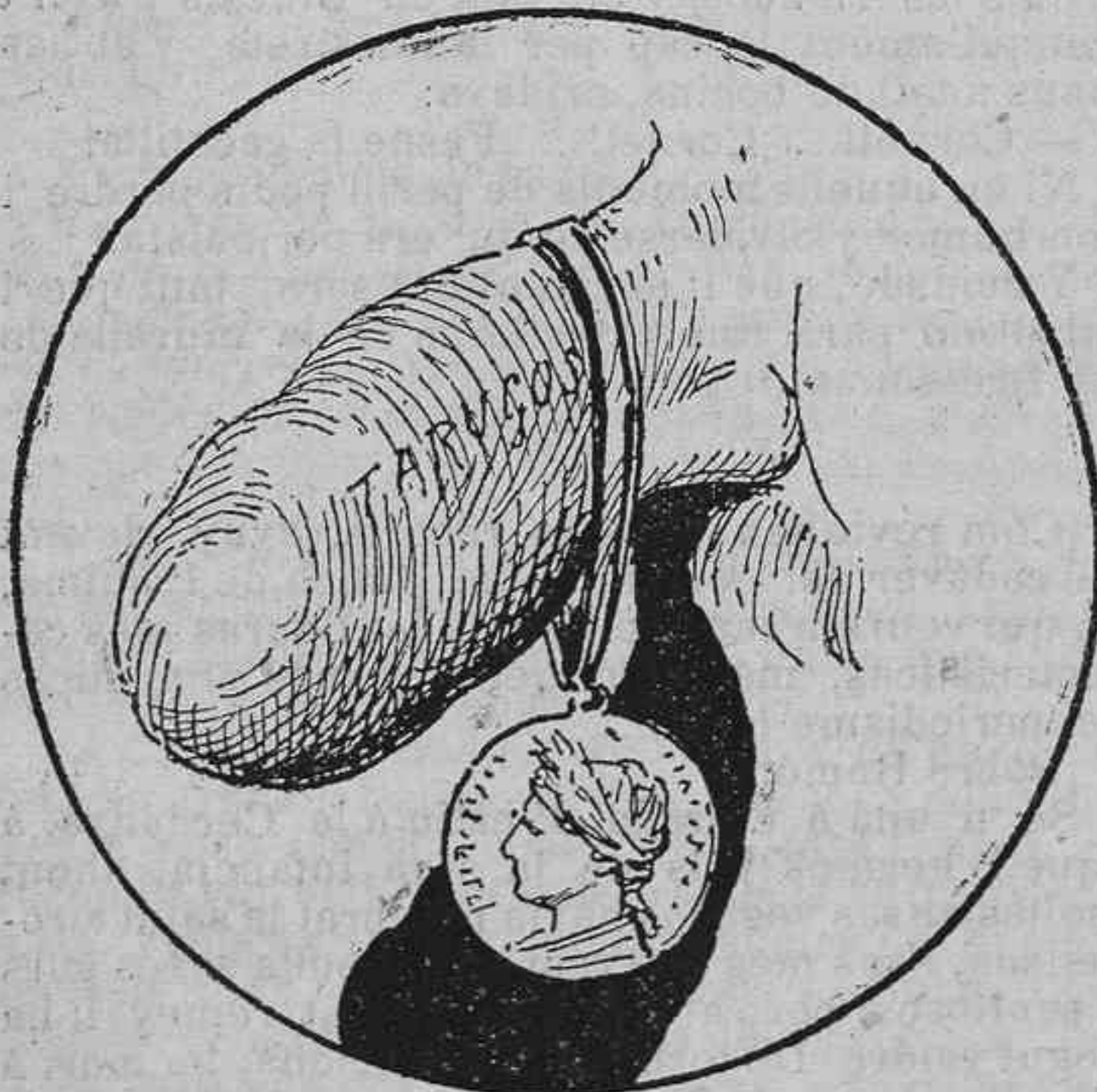
—¡Papá, jo vull anar á París! ¡papá, es indispensable que jo vaja á París! ¡miri, papá, que si no 'm deixa anar á París, es fácil que m'agafi alguna cosa! ¡papá, per amor de Déu..!

Y tan prega y suplica y amohina, que al últim lo senyor Llorens accedeix á que 'l seu fill vaja á París.

--Bueno, prou—li diu un vespre després de sopar, quan lo minyó li acaba de disparar l'andana mil y tantas—no m'atabalis més. Anirás á París.—

Lo noy s' aixeca y corra á abraçar al seu pare pero aquest lo retxassa, mitj somrihent mitj serio, y anyadeix:

TELÉGRAMA DE PARÍS.

«Ha arribat en Nasvidal nas... un éxit colossal.»

—Anirás á París... pero avants sapiguém qu' es lo que pensas ferhi tú allí, perque aquesta insistencia en volguerhi anar, la veritat, me fa molta admetlla.

—¡Ay, ay!—respon lo xicot, ab una ingenuitat tan ben fingida que sembla verdadera—vaig á París... per veure la Exposició, per pujar á la torre Eiffel, per instruhirme, per admirar aquell centro de la civilisació moderna...

—¿Y per res més?

—¡Bo! ¿Per qué més s'hi pot anar?

—Per veure aquellas donas, aquellas desarripadas que corran per allí...

—¡Hombra... papá! Fássim lo favor de...

—Sí... ¿qué vols que 't figui 'ls dits á la boca? ¡Com si no 't conegués jo á tú!..

—Li juro que...

—Aixó, aixó es lo que vull: m'has de prometre que si 't deixo anar á París, no t'has de embolicar ab cap donota d'aquellas...

—Li prometo, li asseguro, li.. ¡Aixís me caygui 'l cap en rodó!..

—Fuig, no juris d'aquesta manera, que podría ser molt bè que haguesses de tornar de París sense testa...—

Los preparatius del viatge se fan en un santiamén. Després de tot la excursió ha de ser cosa de pochos dias.

En Pepet—lo fill del senyor Llorens se diu Pepet—aprofitará un d'aquests trens económichs que portan á París y 'n tornan per una miseria.

L'equipatge ha de ser senzill: res més que lo indispensable; tres ó quatre camisas, uns quants parells de mitjons, una mica de roba interior, mocadors y las tonterias de costum. Ab una petita maleta de má n'hi ha prou.

Com es natural, la seva mamá es la que cuyda de ultimar tota los detalls d'aquest equipatge.

Lo dia avants de marxar, la bona senyora passa revista á la maleta per veure si 'l pobre xicot s'ha descuydat res.

Es una escena deliciosa.

—Veyám... ¿ja hi tens la pinta, Pepet?

—Si senyora; es aquí junt ab lo raspall.

—¿Y 'l mocadoret pel coll pèls vespres, perque no 't refredis?

—També, mírisel, dintre d'aquesta capsa, ab los de butxaca

—Sobre tot, abrigat, tápat bé; perque á París diu que hi fa més fresca que aquí.

—Bueno, bueno; no 'n passi ansia d'aixó...

—¿Per qué no te 'n portas un bon tapa-bocas?

—Perque nó, dona, perque nó! ¿Que 's figura que vull anar á París per ferhi papers ridículs...?—

Mentres tant, lo senyor Llorens tira 'l seus càlculs, y reflexiona quina cantitat li donará, perque en Pepet puga viure decentment, sense que li quedin diners per malgastarlos en cosas perniciosas.

Ja veurás—se diu l'home—lo viatge... tan, dotze dias de fonda... tant, entrada á l'Exposició, torre Eiffel y altres espectacles... tant: ab... cinquanta durets ne tè prou. Y si li venen justos millor; aixó es lo que vull, que no n'hi quedi cap pera fer calaveradas...—

La teoria del senyor Llorens es parescuda á la de certs guardians d'edificis, que posan un lletrero sobre 'l portal, que diu *no se permite la entrada*,—y al mateix temps tancan herméticamente la porta. Aixís están segurs de que no hi entrarà ningú.

ENTUSSIASME DE LAS COCOTTES.

Quan li veyan aquell trasto
tan vermell y tan atrós
totas deyan, admiradas:
—¡Mare de Dèu... que 'l tè gros!.

A pesar de tot, en lo moment de despedirse del seu fill á l' estació, lo virtuós pare torna á la carga ab las mateixas advertencias.

—Recorda que 't deixo anar á París, ab la condició de que has de fugir de las donas com del diable.

—Ho recordo y li renovo la promesa que li vaig fer.

—Pues adió y que Dèu t' acompanyi.

—Hasta la tornada... ¿No vol cap recado per ningú?

—Sí; si veus en Carnot... dónali expressions de part mèva.—

Y ab los ulls mitj plorosos, lo senyor Llorens fa veure que riu, mentres lo seu fill s' encamina al vagó.

Lo que en Pepet ha fet á París no es cosa que

nosaltres ho haguém d' anar á esbrinar. Lo important es que 'ls dotze días han transcorregut rápits com la felicitat, y qu' en Pepet ha tornat alegre, -sá y fentse llenguas de tot lo que acaba de veure.

Encare que 'l senyor Llorens ja suposa que 'l seu fill haurá cumplert al peu de la lletra la condició capital que va imposarli al deixar-lo anar á París, no pot resistir al desitj de interrogarlo ab certa cautela per veure si ha faltat ó nó al seu jurament.

— Escolta—li diu després d' haverlo marejat ab una pila de preguntas—ab la mica de francés que sabs, devias enténdrels bastant bè als parisiens...

—Sí, ab los homes m' hi entenia tot seguit.

—¿Y ab las donas nó?

—¡Cá! No hi havia manera. ¡Son caríssimas!

A. MARCH.

UN PARAYGUAS.

Sempre me 'n recordaré per molts anys que visqui; era una plujosa tarde del mes d' octubre de... no fa gayres anys, quan després de passar comptes ab m' mateix, determino comprar un parayguas. Entro á casa de 'n Cuadros:

— Buenas.

— ¿Qué volia?

— Un parayguas... *regular*, vull dir una mica bó.

— Aquí 'n té, trihi

— Aquest: dich agafantne un de seda y de punyo capritxós, ¿quan val?

— Quatre duros.

— ¡Caramba! es car.

— Miri, aquí 'n té de més baratos.

— Nó, aquet m' ha *fletxat* y ja cap més m' agrada.

— Donchs, ja ho sab, es *precio fijo*.

— Corrent.

Pago, cobran y tot *cofoy* surto al carrer en disposició d' estrenar lo parayguas.

La pluja havia parat; ja l' estrenarém més tart, y, tot catxondantme ab ell, emprench lo camí de casa; mes molt avans d' arribarhi, fico inadvertidament, una de sas puntas en una claveguera y... *clach*, peta 'l bastó, ¡bona l' hem feta! ¿qué faig ara? Torném á ca 'n Cuadros per que l' adobin.

Hi arribo, explico la desgracia y quedém en que per 10 rals hi posarán un altre bastó, més ab lo mateix punyo, puig era lo que més m' agradava del parayguas.

Li posan, pago y ja soch al carrer; era fosch, emprench de nou la direcció de casa tot fent voltà 'l parayguas per darne cert ayre de calavera; mes de prompte sento *crinch catatrinch* ¡qu' es! me giro, y, veig qu' en una de las voltas havia trencat un gran vidre del aparador de una botiga de géneros de punt.

Surt l' amo enfutismat; la gent forma rotllo, l' amo de la botiga crida, jo 'm disculpo... pero no m' hi val, y resolch pagar 40 rals que se 'm demanava per lo vidre trencat, y aixís logro sortir d' empentas y qüestions.

Tot pensant ab los sis duros y mitj que 'm costava ja aquell parayguas que sols ne valia quatre, arribo á casa tot mal humorat, com es natural, vaig per mirar quina hora es y... adios rellotje, ja havia volat! Sens dupte me 'n havian despossehit á favor de las empentas ocasionadas per l' última hassanya del parayguas.

Un rellotje que 'm costava ¡12 duros! ¡Malvinatje 'l parayguas y tot! 6 duros y mitj y 12 son ¡18 duros y mitj! ¡Divuyt duros y mitj sense haverlo sisquiera estrenat!

A l' endemá mateix, surto de casa; no plovia pero estava núvol, y com es natural portava 'l *ditxós* parayguas; pero perque no se 'm trenqués ficantse en algún forat de l' empedrat ó per no trencar un altre vidre, no 'l portava á tall de bastó ni 'l feya voltar; sinó que ben plegadet lo duya sota 'l bras.

Feya fret y vent, y anava ab las mans á las butxacas del pantalón y en la boca un cigarrillo de paper. Ja feya rato que caminava, quan sento una dona que diu:

— Senyó, miri que se li crema 'l parayguas.

Miro, y... efectivament, cremava con mistos d' esca, aixís com també ja 's comensava á cremar lo jaqué que vestia, 'l qual feya pochs días havia estrenat

Renegant com un carreter en día de fanch,

torno á ca 'n Cuadros perque mudin la tela, ja que no hi havia una talla aprofitable.

Donant 50 rals m' hi posan una altra tela y... ja 'm tenen altre cop al carrer ab lo fatal parayguas que encare no havia estrenat y ja 'm costava del día avants 18 duros y mitj, y del corrent 2 y mitj de la tela y 7 del jaqué, total 28 duros cabals.

Donchs, com deya, surto al carrer no sabent ja cóm durlo perque no causés desgracias, quan en una cantonada per deixar lo pas libre á una senyora, me cau á terra; m' ajupo, 'l cullo, vaig per alsarme y... ¡*cataplum!* ab lo cap tiro una gran plata de merengues que un xicot portava ab mans balbas pèl fret que 's deixava sentir.

Tracto de fugir, pero la gent instigada pèls plors y crits del xicot, me detenen y 'm portan ahont diu lo xicot que hi ha son amo; després de moltes paraulas en va, pago tres pessetas (á pesar de que l' amo deya que valia més), y aixís surto de interminables disputas.

Amohinat de tanta saragata y calculant los parayguas que ab 28 duros 3 pessetas podían comprarse, entro en lo café ahont sempre solch anar, per veurer si 'm distreya una mica. Uns coneguts me proposan una partida de tresillo, accepto, y jugant, jugant perdo *un duro*. Surto del café, encare més amohinat que avants, arribo á casa y me adono de que m' havia deixat lo parayguas.

De prompte vaig enfadarme, pero després al calcular que aquell trasto era ma desgracia continua, vaig formar lo propósit de no anarlo á buscar ni pensarhi més.

Dèu ó 'l diable no ho van voler aixís. L' endemá al dematí, encara jo era 'l llit, ve 'l mosso del café (que ja 'm coneixia de temps) portantme 'l fatal parayguas. Com es natural, vaig tenir que donarli las gracias y dugas pessetas de propina per l' atenció.

¡30 duros justos! ¡30, ara sí que 'm planto!

Han passat alguns días; si 'l parayguas no ha fet més desgracias ha sigut perque no li tret, y si no li tret, es perque durant aquest temps ha fet bon sol.

Mes un día 'l cel s' ennuvola, comensa á plourer y ja 'm tenen á mí qu' en lo més fort de la pluja m' es indispensable sortir per cert negoci. Encare que 'm recava molt sortir ab lo parayguas per por de que me 'n fes alguna de crespa, no vaig tenir altre remey si no volia mullarme com un peix.

Surto: obro 'l parayguas ab molt cuidado tot pensant avuy l' estrenas, ojo que no 's dispari. Faig la diligencia sense contratemps y emprench satisfet la vía de casa.

Plovia á barrals: jo passava per lo carrer de l' Hospital, quan veig una galan polla *coquetament* vestida qu' exhibint dos ditets de pantorrilla, bregava per salvarse de la pluja caminant per sota dels balcóns y toldos de las botigas.

Jo no sé ni lo que vaig dir ni lo que vaig fer; lo que sí sé es que al arribar á la Rambla, tots dos anavam de brasset sota del parayguas y qu' ella ab veu més dolça que l' almíbar deya:

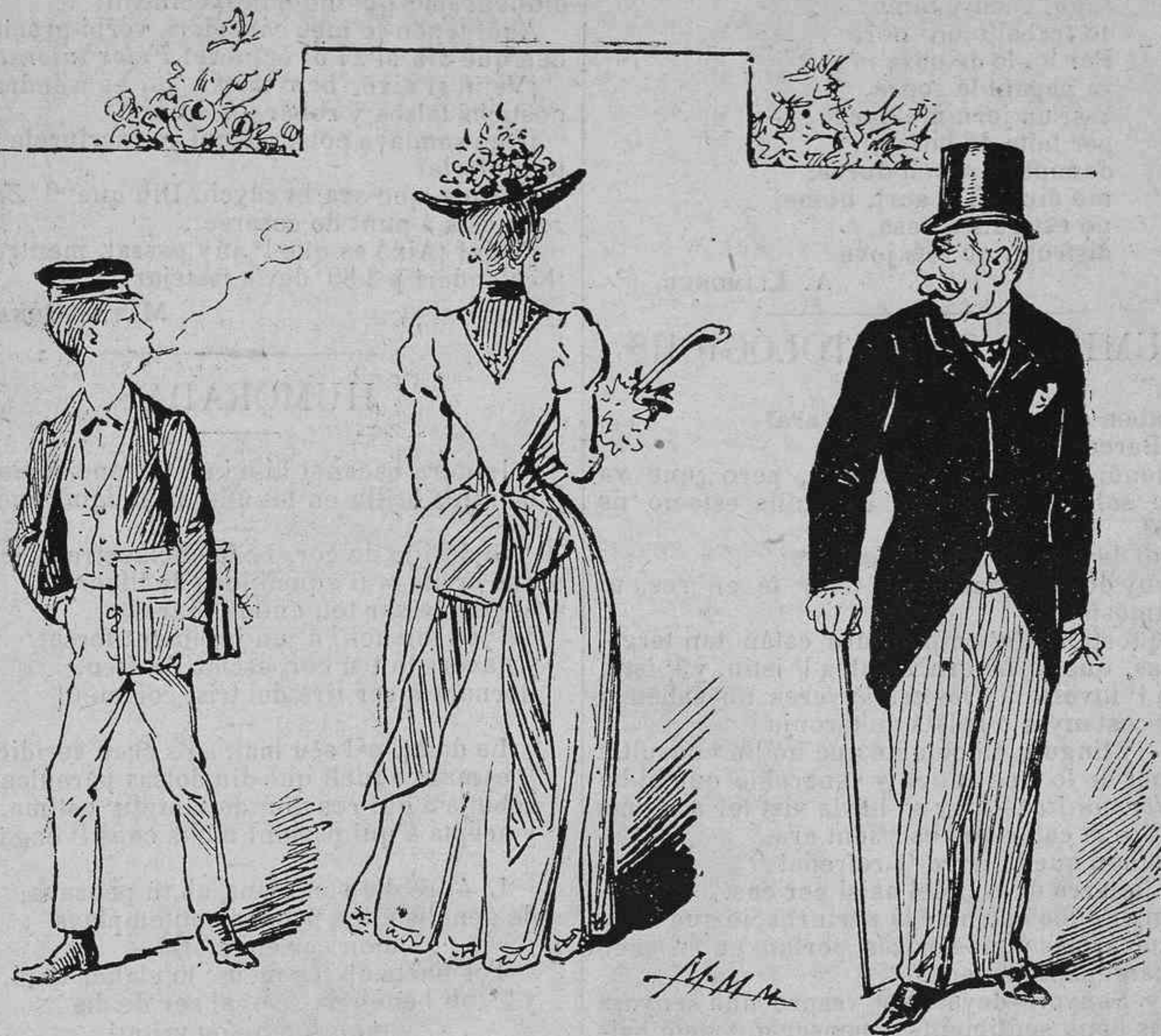
— Donchs sí, jo m' estich á l' última casa del carrer de Moncada, y si vosté, ja que diu habita per allí prop, vol fe 'l favor d' ampararme de la pluja, fins á casa, n' hi quedaré molt agrahida.

— Dispensi, senyoreta, jo habito per aquells vols pero encare que tingués la desgracia de habitar en lo *Poble sech*, me donaria per molt ditxós acompanyantla ni que sigués á la fi del mon.

— No crech mereixer tal sacrifici...

ILUSIONS.

¡Ay, si jo tingués deu anys més!

¡Ay, si jo tingués deu anys ménos!

—Oh sí, senyora, sí, vosté mereix aixó y molt més, perque qui com vosté posseheix dugas estrelas per ulls, dugas rosas per galdas, un grapat de perlas per dents, y...

—Ja conech que la sab molt llarga...

—S' equivoca, senyoreta...

—Angeleta. Deixis de senyoras...

—¡Angeleta! Ja pensava jo que vosté no podia ser més que un *àngel* baixat del cel en día de pluja, per fer felis á qui com jo l' estima, etc., etc.

No cal que recordi 'ls galanteigs que aquell día ma llengua va confeccionar dessota d' aquell parayguas que á pesar dels diners y disgustos que 'm costava, benehía ab tota l' ànima.

Bastará dir que al cap de mitj any ja 'm trobava *legal* marit de l' Angeleta, que era un *àngel*, tot gracias al célebre parayguas que jo besava (al saborejar las delicias del matrimoni) y extranyant que al últim hagués fet una cosa bona.

¡Quán m' enganyava! Encare avuy jemego... puig han de saber que ab sols deu anys de matrimoni he perdut més de cinch tersas de carn.

Ella, tan bona noya que semblava, ara es pitjor que un cabo de burots. A casa es un infern, la inquisició permanent, la bojería; pero bah, val més deixarho corre.

Y tot per un parayguas; un parayguas que després de costarme ¡30 duros! me costa la tranquilidad eterna, puig jo crech que ni mort lograré viure tranquil, y per més pega, lo parayguas es lo moble predilecte de la dona.

¡¡Malehit siga!!

He contat lo més just. Cada hu que se 'n prenga lo que vulgui. Mes si algun día de pluja veuhen un home magre, groch y sense parayguas, fent via tranquilament per molt que 's mulli, aquell soch jo.

LLUÍS MILLÀ.

SOGRA MODELO.

Aixís com molts poetas, maltractan la sogra, jo vull enlayrarla, y no va de broma.

Ella 'm fa de mare, me guarda la dona, 'm pren los recados, me cuyna y 'm compra, no 'm renya, ni 'm pega, ni 'm vexa, ni 'm roba.

Es cert que va á casa, sempre que soch fora, un amigot d' ellas que 's diu Bonanova.

Y 'l barri sospita... que 'm busca la esposa... Mes jo no vull creureho, m' estimo la noya... Y si fos ¡qué diantre!

¡Ma vida es tan bona!..
 Jugo, bech y fumo,
 no traballo un' hora.
 Per tot lo de casa
 va pagant la sogra.
 Y si un jorn me quedo,
 per falta de bossa,
 donantme cinch duros.
 me diu:—Tè, surt, home,
 no estiguis á casa,
 disfruta, qu' ets jove.

A. LLIMONER.

ASSUMPTOS CLIMATOLÓGICHS.

—¿Saben ahont som, ara com ara?

—A Barcelona.

—Bueno; aixó potsé es veritat, pero ¿qué va que no saben explicarme en quina estació 'ns trobém?

Un ho deya, y la rahó li sobrava:

—Avuy día un hom no pot tenir fé en res; ni en l' atmósfera.—

Las qüestions de temperatura están tan tergi-versadas, que l' hivern sembla l' istiu, y l' istiu sembla l' hivern .. y las castanyeras no saben si vendre castanyas ó gelats de taronja.

May—y tinguin en compte que ho he consultat ab homés de lo més antich y venerable que hi ha á las *Hermanitas*—may s' havia vist fer á últims d' octubre la calor que está fent ara.

¡Y diuhen que la terra 's refreda!

Será la terra d' escudelas si per cas.

Es imposible calcular la perturbació que semblants picardias atmosféricas portan en lo seno de las familias ordenadas.

—¡Ay Senyor—deya ahir vespre una senyora de molts bons sentiments—¡pensar qu' hem baixat de l' hisenda creyent que la calor ja s' havia acabat! Me sembla que al últim no tindrem altre remey que tornar á marxarhi.

Y anyadia després d' una petita pausa:

—¡Y endavant! ¡tornéu á gastar ab lo carril y ab fer portar los baguls á la estació!...—

Hi ha personas que davant de la proximitat del hivern s' havian apressurat á desempenyar las flassadas y prendas d' abrich, y ara diuhen ab molt bon sentit práctic:

—Nada, nada: ho tornarem á empenyar tot altra vegada. ¡Que 'n fem de tenir á casa un capital amortisat! ¿perque las arnas s' ho menjin?—

Ben mirat los que més hi perden ab aquestas informalitats climatológicas son los sastres

¡Vés quí es que te l' humor d' anarse á comprar una capa ab semblant calor!

Per xó parlava bè aquell sastre, que ensenyantme una capa que se li havia arnat y que per lo tant estava completament foradada, 'm deya l' altre día:

—Es una capa á propósit per aquest hivern. ¿Veu? Per aquestos foradets hi passará la fresca d' un modo que enamorará —

En cambi 'ls fabricants de vanos y sombrillas alsan los ulls al cel en actitud de gracias, y exclaman ab mal dissimulada alegría:

—¡Lo *certus* es que encare veném alguna cosa!—

¿Quí 'n tè la culpa de tot aquest desgavell?

Jo no ho sé; pero si haig de ser franch, se 'm figura que als fabricants de calendaris, pronóstichs y almanachs se 'ls podría exigir responsabilidad y danys y perjudicis.

Si al octubre ha de fer calor ¿per què no ho diuhen? ¿per qué no ho especifican?

Aquí tenen lo meu calendari, verbi-gracia. ¿Saben que diu al 24 d' octubre? *Frios intensos* ..

¡Vejin si aixó, ben mirat, no es vendre pronóstichs falsos y robar los diners!

¿Que somiava potser lo qui va escriurela aquesta profecia?

Encare, que ara hi cáych. Diu que 'l *Zaragoso* está á punt de casarse...

¡Vaja! ¡Aixó es que l' any passat, mentres feya 'l calendari p l 89 devía festejar!

MATÍAS BONAFÉ.

HUMORADAS.

Impura bacanal hi ha en ta conciencia, mentres brilla en tos ulls, falsa ignocencia.

Si desitjo de cor, bella enclaustrada, que arribi al fi aquell jorn de llibertat, es per deixar ton ánima lliurada del jou feixuch, d' un jurament forsat, y llavors lo t u cor, esclau de Déu, ¡tornará á ser tirá del trist cor meu!

La dona, p'el seu mal, sols creu verídich, l' aymant aquell que diu dolsas paraulas; rebutja á qui res diu, de tant qu' estima, y acepta á qui parlant molts cops l' enganya.

L' altre día somniant, ab tú pensava; de genolls á tos peus te contemplava mon cor enamorat.

Tos llabis ab los meus, lo plaher unía, y... ¡oh benehida sórt! al ser de día ¡mon somni fou vritat!

M. RIUSEC.

LICEO

La temporada s' inaugura demá dissapte, y promet ser molt brillant, á jutjar p'el numerós abono que s' ha fet. Succéix ab las empresas com ab los agricultors: per tenir bona cullita, convenen bons abonos.

Per ara 'l programa de las primeras funcions ompla 'ls desitjos dels filarmónichs. La inauguració s' efectuará ab *Gli amanti di Teruel*. Seguirá immediatament la *Francesca di Rimini* pera debut de la Sra. Barberini y del Sr. De-Marchi. *Gli Hugonoti* pera debut dels Srs. Marconi y Boudouresque; *Lohengrin* per la Borelli y en Marconi; *Aida* per la Sra. Leroux; *Semiramide* per la Sra. Schalchi-Lolli y *Orfeo* per la mateixa.

Després vindrá la tanda de la celebrada *Vanzandt*, que ha de fernos sentir una ópera nova: ó la *Lakmé*, de Delibes, ó *La estrella del Nort*, de Meyerbeer.

Ja 'm sembla que sento al empresari:

—Si aquest programa no 'ls agrada que s' hi posi un altre.

CIRCO.

Lo día 26 obra de nou las sévas portas ab l' estreno de la sarsuela *Nanon*, que va tenir molt bon éxit á Madrid.

A MONTANYA. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

—No pot ser, filla. Los funerals més baratos que faig son de sis pessetas...

—¿Sis pessetas?... ¡Pero si 'l difunt, que al cel siga, encara no las val'ia..!

La tentativa aquesta vegada corre á càrrech de artistes tan estimats del públich de Barcelona, com en Colomer, en Puig y la Pepeta Mathèu.

De manera que si ni ells logran ressucitarlo, podrém dir que 'l *Circo* ha fet á tots.

Pero en Colomer es un bon director; coneix la flaca del públich y sol defensarse sempre.

Avant, donchs, y no dormir-se.

ROMEA.

Apenas me queda temps per ocupar-me ab alguna extensió de *La carta de navegar*, nova comedia de Frederich Soler. Tinch lo xarrich de la imprenta qu' está esperant las quartillas, y no puch ficarme en gayres dibuixos.

Com altrás produccions del mateix autor, peca per superabundancia de versos y d' efectes y s' ha de veure més de una vegada per compendre certs jochs escénichs, que á priméra vista no s' explican.

L' acció consisteix en una enmaranyada complicació de amors y de gelosias, de paradas y de sorpresas, d' equivocacions y de duptes, sense un fil prou visible que la conduheixi pèls camins franchs y desembrassats de l' observació y de la veritat escénica.

Creyém que l' autor, més que una obra d' empenyo, s' ha proposat omplir un buyt, sense altres aspiracions qu' entretenir al públich y captarse la seva benevolencia.

Aquesta li fou concedida, ja que sigué cridat á la escena al final de tots tres actes.

ESPANYOL.

Demá dissapte s' inauguran las funcions de hivern ab una companyia de sarsuela, dirigida pel Sr. Padrós y de la qual forman part la tiple Martí de Moragas, la tiple cómica Carmen Sendra, la característica Aparicio, lo tenor Miró, lo barítono Enrich Soler, lo tenor cómic Borrás y altres cantants.

Obras novas que figuran en lo repertori: *Colón*, *El molino de la Ermita* y *La vuelta de los sobrinos del Capitán Grant*.

TÍVOLI.

Ali-Babá es una opereta fastuosa.

Lo decorat, degut als Srs. Chia, Urgellés y Moragas no deixa res que desitjar. Figuran en ell sis ó set decoracions, quatre de las quals las tenim per verdaderas obras de punta.

En aquest cas se troban: la plassa de Baydad; un bonich interior de la casa de Ali-Babá, molt exacte de llum y ab una reconada que produheix completa ilusió; la cova dels lladres espléndida de riquesa, y 'l palau de Ali-Babá, ahont transcorren las últimas escenas de la opereta.

En lo vestuari, qu' es també rich y de un efecte sorprenent, ha agostat la seva inventiva l' intelligent artista Sr. Labarta autor de un sens fi de figurins.

Y sols alabansas mereix l' atrés, degut al senyor Tarascó.

Ab tals elements y ab lo rumbo proverbial de la empresa del Tívoli, ja poden contar que s' ha fet tot lo possible perque l' obra entrés pèls ulls.

Y entra pèls ulls y fins p' ls oïdos per lo que respecta á la part musical, que sense ser la més inspirada música que ha escrit lo mestre Lecocq, té algunas pessas deliciosas, plenas d' elegancia y molt apropiadas á las principals situacions de l' opereta.

La part flaca, més que flaca deplorable, es lo libre.

No coneixém la lletra francesa, basada en un

qüento de *Las mil y una nits*; pero suposém, piadosament pensant, que ab la traducció s' haurá esbravat lo perfum del original.

Aixó prova que traduhir, y sobre tot traduhir p' l teatro, no es un treball tan fácil com molts se pensan. Sols unas mans hábils poden atrevirs' hi, que no basta la correspondencia literal entre 'ls dos idiomas: es precís, además, donar relléu al diálech, animarlo matisarlo de xistes, adaptar los personatjes, las situacions y 'l llenguatge al gust del públich pera 'l qual s' escriu.

L' acció de *Ali-Babá* es ignocent; enhorabona. Ignocent es també l' acció de *Les cloches de Corneville*, y no obstant un regular autor, avesat al treball de las taulas, n' ha fet un excelent arreglo ab lo títul de *Las campanas de Carrión*. Ara bè, confiïn la traducció á un Zaldívar qualsevol y tingan la plena seguretat de que l' obra caurá, per escarment de las galerias que en son afany d' explotar produccions extrangeras agavellant fins los drets de representació que á tot arreglador corresponen, confian la traducció per un tant alsat, á mans ineptas.

Per fer un bon guisat, no bastan los ingredients: es necessari además un bon cuyner. D' altra manera un s' exposa á tenirlo que tirar per la finestra.

Tot aixó explica l' éxit indecís de *Ali-Babá*.

Lo públich trobá 'l libre poch gustós, manso, sense sal.

Afortunadament l' aparato per sí sol atrau als espectadors, y es de creure que l' empresa del Tívoli alcansará bonas entradas.

L' execució ha anat millorant de día en día.

CATALUNYA.

Una de bèn ensopegada.

A casarse tocan ó la misa á grande orquesta es un sainete tan escás de acció com animat y plé de moviment. Un sens fi de personatjes crusan l' escena sense entrabancarse y alguns d' ells, la majoria, están dibuixats ab salero.

Als admiradors del género 'ls cau la baba, fins á proclamar á Ricardo de la Vega legítim successor y digne heréu de D. Ramón de la Cruz. No m' hi oposo ni molt menos. Ricardo de la Vega iguala al mestre y en certa manera l' excedeix per la major cultura del llenguatge: versifica sinó ab completa facilitat, ab notable correcció, y mereix un aplauso per oposar una producció verdaerament literaria, á las espatotxadas flamencas que avuy per avuy tot ho invadeixen.

L' obra en conjunt resulta entretinguda, agradable, sabrosa... ¿á qué més pot aspirar un sainete, lo género dramátich més modest? L' entusiasme del públich qui 'l desperta principalment es lo mestre Chapí, en especial ab lo ja famós concertant en que hi intervenen las campanas de la iglesia, los cantors de la missa y uns cegos que hi cargolan lo tango del *Café de Puerto Rico*. Es un efecte felís: un xiste musical de primera.

Ab lo dit compendrà 'l lector que l' éxit ha sigut altament satisfactori y que á l' *Eldorado* s' hi anirá á missa durant molt temps.

Y aixó succehiria sense necessitat de bombos formidables, ni de telégramas de felicitació que fins á cert punt comprometen la serietat del públich de Barcelona. Perque, senyors, si per un sainete (que per bè qu' estiga sempre es un sainete) ho aboquém tot, ¿qué 'ns quedará 'l día que s' estreni una producció genial, un drama de

aquells que formen època ó una comedia de punta de las que fa molt temps que no 's veuen? Llavors casi no tindrem més remey que telegrafiar als autors:—«La majoria dels assistents al estreno de la seva obra sublime, arrebatats d'entusiasme, s'han anat suicidant, tirantse per las finestras del teatro.»

Vaja, senyors dels entussiasmes fàcils: sigan una mica més considerats ab sí mateixos y ab lo públich que pretenen representar... y no olvidin

que hi ha obsequis que fan riure al mateix que 'ls tè de rebre.

NUEVO RETIRO.

Francifredo, l' opera bufa de vuit anys enrera quan la cantavan Arderius, Orejón y altres artistes, avuy per avuy morts ó fora de combat, es una especie de resurrecció que ha sigut rebuda ab agrado pèl públich de aquest teatro.

Ha tingut un èxit de curiositat.

Ara 'l propòsit, si es qu' existeixi, de resucitar lo género bufo, 'ns sembla lo qu' es per ara, poch menos que irrealisable.

DE CAP A CAP.

Xicots que venen diaris minyons que arman camorra algun cotxe que corra músichs estrafalaris, modistetas, criaturas, mistayres, perillans, pollitas, elegants, soldats, pagesos, guras, senyors de contrabando, gent á caball y á peu: tot aixó es lo que 's veu pèl carrer de Fernando.

Las modas pasan, y sobre tot las modas capritxosas.

CIRCO EQUESTRE.

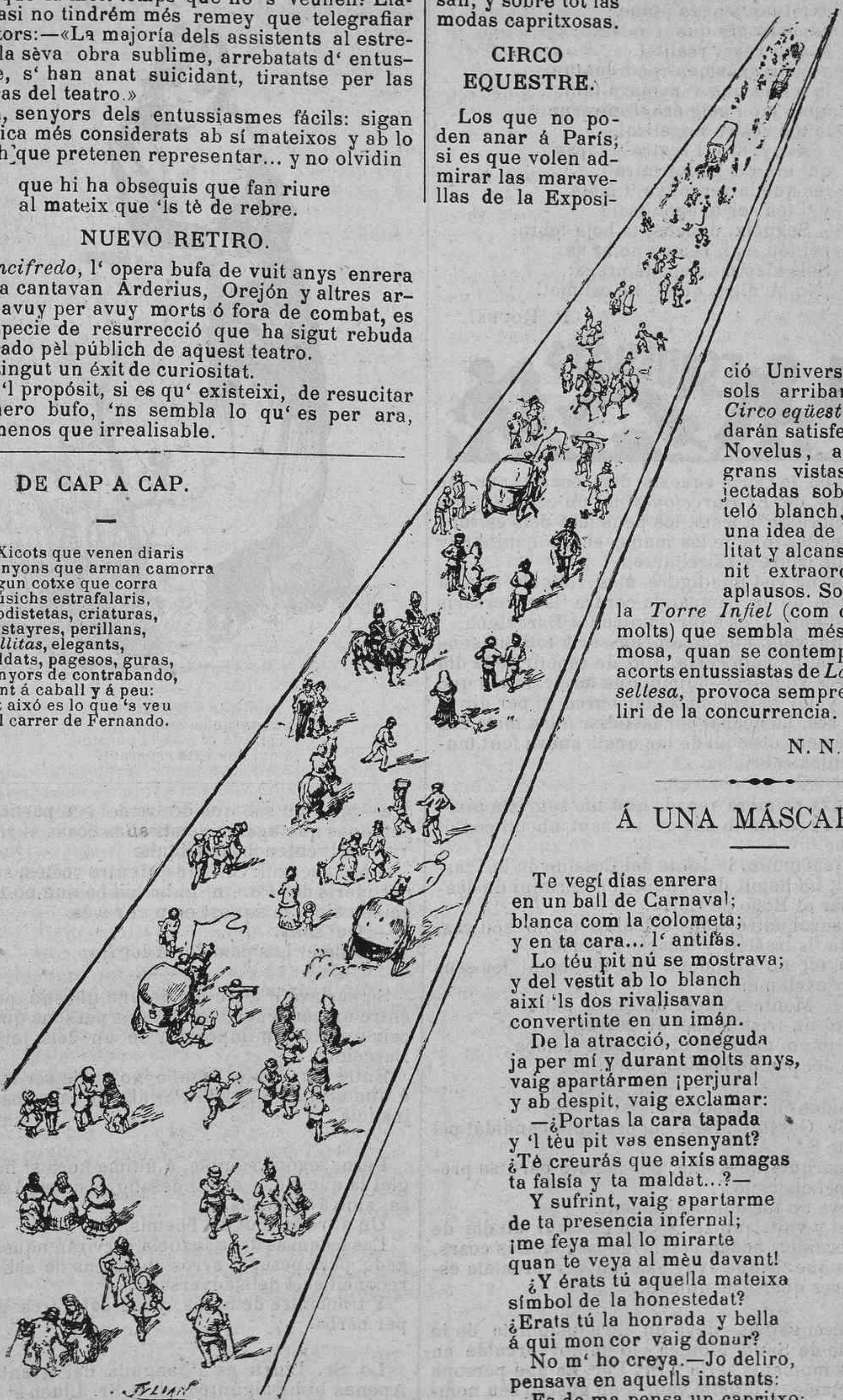
Los que no poden anar á Paris, si es que volen admirar las maravillas de la Exposi-

ció Universal, ab sols arribarse al *Circo eqüestre* quedarán satisfets. M. Novelus, ab sas grans vistas projectadas sobre un teló blanch, dona una idea de la realitat y alcanza cada nit extraordinaris aplausos. Sobre tot la *Torre Infiel* (com diuhen molts) que sembla més hermosa, quan se contempla als acorts entussiasmas de *La Marsellesa*, provoca sempre 'l deliri de la concurrencia.

N. N. N.

Á UNA MÁSCARA.

Te vegí dias enrera en un ball de Carnaval; blanca com la colometa; y en ta cara... l' antifàs. Lo teu pit nú se mostrava; y del vestit ab lo blanch així 'ls dos rivalisavan convertinte en un imán. De la atracció, conéguda ja per mí y durant molts anys, vaig apartármem ¡perjura! y ab despit, vaig exclamar: —¿Portas la cara tapada y 'l teu pit vas ensenyant? ¿Tè creurás que aixís amagas ta falsía y ta maldat...?— Y sufrint, vaig apartarme de ta presencia infernal; ¡me feya mal lo mirarte quan te veyá al mèu davant! ¿Y érats tú aquella mateixa símbol de la honestedat? ¿Érats tú la honrada y bella á qui mon cor vaig donar? No m' ho creya.—Jo deliro, pensava en aquells instants: —Es de ma pensa un capritxo; no pot ser; es bona encar'.—

J. LLANOS

Mes tenint la proba clara
lo fet no 's nega jamay;
la proba era que 't mirava;
lo que veyá, realitat.

Vaig anármén recordantne
lo temps que t' aymava tant,
quan mon goig era 'l mirarne
lo téu rostre angelical.

Avuy, ara 'l rostre 't tapas
qu' era del pudor mirall,
¿es que la vergonya 't mata
y 'l téu cor fa agonitsar?

Segueix, donchs, ta boja febra;
pèl téu mal, remey no hi ha.
Sols aixó mon cor te prega:
¡No ho digas que t' he estimat!

R. ROURA.

Lo Bobo de Coria aquests días corria per las columnas de *El Barcelonés*, fet un esperitat, ab los ulls fora de la testa, los peus fora dels estreps y las riendas fora de las mans, sense equilibri y á punt de caure y estrellarse.

May s' ha vist una figura més ridícula que la del héroe de la campanya contra 'ls adversaris del Ajuntament, es á dir: contra tot Barcelona.

Perque, vaja, alló de amenassar á tothom sense com va ni com costa, alló de repetir cada día dos ó tres vegadas:—Mirin que faré... mirin que diré... y no baixar may del burro ni per dir ni per fer res, ha acabat per fastidiar á las mateixas personas en obsequi de las quals anava fent tantas y tantas cabriclas.

No es la primera vegada que un sagristá aixelabrat ha romput lo nas de un sant ab un cop d' incencer.

Per qual motiu, la Junta del Cassino de la Plasa Real, ha hagut de pendre 'l determini de desautorisar al Bobo de Coria.

Qualsevol altre que 's trobés en lo seu cas, agafaría 'ls trastets y tocaría pirandó.

Pero ell no abandona tan fàcilment los seus ideals y exclama:

Mentres quedi un bri de palla
ó un trist trosset de garrofa,
jo no 'm moch ni á cops d' estaca
del péu de la menjadora!

Arcaldes en perspectiva:

Lo Sr. Gassó y Martí se presenta candidat pèl districte 8.º

Lo marquès de Alella, per la seva part, se presenta pèl districte 7.

Y deya un fusionista dissident:

—Set y vuit, quinze. Y com de aquí al día de las eleccions poden passar encare moltras cosas, resulta que 'ls que avuy aspiran á l' arcaldía están á tres quarts de quinze..

—Desenganyis—deya un altre fusionista de la Rambla de Santa Mónica—lo millor arcaldé en aquets moments sería 'l Sr. Par. Es una persona respectable, y tothom veuria ab gust lo seu nomenclament.

—Me sembla que s' equivoca—li vaig respon-

DE CENTINELLA.

Tota sola y pensativa,
cada tarde la veurán
recolzada al mateix puesto...
¿á qui deu está esperant?

dre—¿que no sab que dintre del seu partit hi ha personas que agafan sempre las cosas al revés?

—No l' entench, expliquis.

—Molt senzill: vull dir qu' entre vostés, si hi ha partidaris del *Par*, n' hi ha també que no transigeixen sino ab aquest nom al revés.

—¿Qui son?

—¡Home! Los partidaris del *Rap*.

Se parlava l' altre día de una qüestió pendent entre un conegut advocat y una persona que exerceix un càrrech important en un dels jutjats de Barcelona.

Entre curials lo desafío no podía ser més que á una arma: á espasa. Per alló de la espasa de la justicia.

Pero, segons sembla, á última hora s' ha arreglat la qüestió, y ara 'l desafío ja no será á espasa, sino á balansas.

Un altre atribut de Themis.

Las balansas de la justicia servirán aquesta vegada pera pesar l' arrós ab que ha de sellarse la reconciliació dels adversaris.

Y tractantse de arrós, ja se sab: tres unsets per barba.

Lo Sr. Lluch es l' anguila del Ajuntament. Apenas hi ha algún perill, lo Sr. Lluch s' esquitlla cap á Madrid, á marejar al govern.

Ara ha fet lo mateix de sempre. ¿Quinas, habi-

litats no haurá hagut d' emplear pera parar lo cop que 'ls amenassa? No tardarém en veureho. De moment ha esmorzat ab en Sagasta. Pero per gran esmorzar lo que se 'ls espera. Molt platillo ab bolets; molta tunyina, y sobre tot, moltes castanyas.

Hem tingut ocasió de veure 'l magnífich surtit de coronas fúnebres que 'l senyor Lazzoli te exposadas en lo seu establiment del carrer del Bi-be.

Dintre de la serietat de la cosa, no pot donarse res més artístich y preciós.

Si son personas de gust y tenen un difunt estimat, haurán de passar per can Lazzoli.

Atenció. Lo número de *La Campana de Gracia* corresponent á la senmana que ve será doble y estará consagrat á la commemoració dels difunts.

Contindrà, com es natural, espléndida y alusiva ilustració y text escullit y valdrá 'l doble que de costum.

No ho olvidin.

¡Lo que pot l' esperit industrial!

Vostés recordarán sens dupte un metje que ab sols mirar los ulls de una persona, li deya:

—Vosté té la tenia.

Aquesta senzilla declaració, costava un duro.

Venia després la aplicació del remey pera l' expulsión de l' incómoda solitaria.

Lo metje entregava una pastilla que s' havia de pendre en dejú. Lo resultat era infalible. Al poch rato de pendre la pastilla, sortia la tenia, y 'l malalt quedava definitivament curat.

Preu de la pastilla, cinch duros

Ignoro si 'l doctor que aixís procedia y que de moment posá de moda la tenia entre la bona societat de Madrit se valia dels mateixos medis que empleava un doctor de Valparaíso 'l qual per haverse li descubert la trafica, ha passat á ocupar una celda de aquella presó.

Lo tal doctor usava unas pastillas de una composició química tan especial que posadas en remull y á l' acció del calor adquirian una dilatació extraordinaria y 'stornavan blancas y esponjosas.

De manera que un cop presa aquella pastilla s' efectuava 'l miracle de transformarse dintre dels budells en una cinta llarga, blanca y estreta molt semblant á la solitaria.

Y 'l truch estava fet.

¡Ara digan qu' es lo que no 's falsificará en aquest mon, quan fins la tenia arriba á falsificarse!

Un feligrés, llegint lo cartell del *Tivoli*:

—¡A li... as Ba... ba! ¡Quín motiu més estrany!
¡En Baba!.. Aquesta obra ha de fer riure molt.

Y ara una extranyesa.

En l' acte tercer los lladres senyalan la porta de una casa que intentan robar, y á pesar de ser mahometáns ¿quina senyal dirían que hi deixan?

¡Una creu!

Ha mort á París lo célebre pintor Dupré, un dels primers paissatjistas de l' época moderna.

Y ara perque vegin que no sempre lo real val més que lo pintat:

Dupré possehia un Mas vell y destartalat y al vendrel no 'n va treure més que 260 franchs.

Ara bè: de un quadro que representava la vista d' aquest mateix Mas n' hi van donar 4.000 duros.

Per últim sembla que tindrem á Barcelona un gran museo de reproduccions.

Veuran que aviat será ple.

Ab sols portarhi 'ls regidors d' ofici aficionats á reproduhirse no hi ha de haver prou siti en la gran nau del Palau de la Industria.

Molts s' extranyan de que un alt empleat com lo Sr. Baró, que á dreta lley hauria d' estar á la oficina, ja que per aixó cobra sou de Director general, se 'n vinga á Barcelona á cada dos per tres ab l' intent d' arreglar al partit fusionista

Pero, per D u, senyors, no siguin tan remirats sino á mitja edat no hi veuran.

¿Qu' es lo Sr. Baró, després de tot? ¿Quín càrrech desempenya 'l Sr. Baró?

Lo Sr. Baró es director general de Beneficencia y Sanitat.

Y l' arreglo del partit fusionista barceloní, no es tan sols una qüestió de caritat, sino ademés una qüestió d' higiene.

Per aixó don Praxedes li diu sempre á don Teodoro:

—Vágise'n á Barcelona, y per Dèu, vegi si me 'ls desinfecta.

Diu que l' última tanda de dutxas que ha pres D Francisco, li han probat extraordinariament.

Ho c' lebro, y més encare:

próbili d' igual manera
la tanda que se li espera
quan torni á empunyar la vara.

Participo als lectors de LA ESQUELLA que tenim molt adelantada la confecció del Almanach del present períodich.

Ja 'l veuran.

Per avuy no 'ls dihém res més sino qu' hem rebut traballs exquisits de diversos artistas y es-

UNA CONSULTA.

—Si senyor, créguim á mí;
si 'l seu fill vol prosperá
y donarse bona vida,
que tiri per capellá.

DE MÁLAGA.

Canta com una calandria,
tè una cara com un sol
y diuhen qu' es una estrella
del Alcázar Español.

criptors que han volgut recordarse de nosaltres, honrant l' *Almanach* ab la seva firma.

A tots ells los doném las gracias més expressivas, en tant que 'ls nostres lectors se preparan á concedirlos sos entussiasmas aplausos.

Un eco de l' alta societat.

Ella es hermosa com una Mare de Dèu, y després de alguns anys de viuda encengué de nou l' antorxa de Himeneo.

Y avants del gran aconteixement, un artista—per encàrrech d' ella—hagué de pintar lo busto dels nuvis, posat de perfil, sobre un mirall.

¿Qué ha succehit després de la boda?

No se sab.

Pero ella mateixa ha anat á trobar al artista que va pintar los bustos, demanantli que borrés á n' ell del mirall.

Proba evident de que personas que s' estiman, després acaba una dona per no poderlas veure ni en pintura.

Un descubrimient degut á un electricista francés.

Se tracta de aplicar l' electricitat pera fer desapareixer las arrugas de la cara.

¡Quína ganga sobre tot per las *jamonas*!

Ja 'm figuro la casa del electricista plena sempre de parroquianas més ó menos arrugadas.

Totas dirén lo mateix.

—¡Vinch porque m' electrisi!...

¿Será veritat lo qu' escriuhen desde Madrid á un periódich local?

Escoltin:

«Parece que existe también un Sr. Masvidal que pretende formar un nuevo grupo disidente en frente de los hoy existentes, pues cuenta con elementos para ello.»

Ja ho crech que conta ab elements.

Y ab elements tan units á la seva persona, qu' es de tot punt impossible separarlos.

Com que pèl pés y pèl volúm *ell sol forma un grupo.*

Lo Dr. Giné y Partegás, en vista de lo que s' ha fet en materia de las oposicions pera provehir algunas plassas de metjes higienistas... ¿qué dirían que ha fet?

Ha dimitit lo càrrech de president de no sé quin círcul Zorrillista.

¿Vostés no troban la congruencia entre la higiene y 'l partit Zorrillista?

Jo, francament, tampoch li trobo.

Y fins temo que 'l Dr. Giné haurá sigut víctima de un cop de sol.

Dèu nos guard' de las *soleyadas*.

Método per satisfacer un deute.

—Páguim—deya un acreedor—prenguis lo temps que vulga; pero páguim de una manera ó altre 'ls cinquanta duros que 'm déu.

—Está molt bè—respongné 'l deutor—demá començaré á pagarlo.

En efecte: l' endemá li porta una dotzena d' ous, dihentli:

—Tingui, fássils covar. Quan los polls que surtin sigan gallinas, que covin també 'ls ous que fássin y aixís successivament. A la volta de uns quants anys y anant posant llocadas s' haurá cobrat del tot... Llavors ja m' entragará 'l saldo.

Un turch anava pèl mon carregat ab dos banastas la una sobre 'l pit y sobre l' espatlla l' altra, portant ficada en cada banasta una hermosa donzella.

Entre un transeunt y 'l turch va entaularse un día 'l següent diálech:

—¿Quí son aqueixas criaturas?

—Las mèvas fillas.

—¿Y quant temps fa que las portéu á sobre?

—Una vintena d' anys.

—Sent aixís si que podréu estar ben segur de la seva ignocencia.

—Fins á cert punt. Lo qu' es jo no m' atreviría á respondre sino de la que porto sobre 'l pit.

GOMME.

¿No es vritat que aixís d' esquena casi bè arriba á fer pòr?
Pues si se 'l miran de frente...
es mil vegadas pitjor.

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, núm. 20, BARCELONA. Llibrería Espanyola.

JOSÉ ZORRILLA

D. JUAN TENORIO

DRAMA RELIGIOSO-FANTÁSTICO

Ptas. 2.

JOAQUIN M.ª BARTRINA y ROSENDO ARÚS Y ARDERIU

EL NUEVO TENORIO

Leyenda dramática en 7 actos, en prosa y verso

Ptas. 2.

EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA DE

D. JUAN TENORIO

Ptas. 0'50

Empescada per SANALL Y SERRA

MANUEL DEL PALACIO

EL NIÑO DE NIEVE

CUENTO ÁRABE

Ptas. 1.

ANDRÉ THEURIET

ELENA

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

C. GUMÁ

Cansons de la Flamarada

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH

ilustrats per M. MOLINÉ

ab una cuberta al cromo

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

CUENTOS DEL AVI

ilustrats per M. MOLINÉ

ab una cuberta al cromo

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

EMILIA PARDO BAZAN

MORRIÑA

Obra ilustrada con profusion de grabados por J. Cabrinety

Un tomo lujosamente encuadernado, Ptas. 5. En rústica, Ptas. 4.

ALMANACH DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

ESTÁ JA EN PREMPSA Y SORTIRÁ Á LA MAJOR BREVETAT

Constituirá un tomo de amena y xispejant literatura catalana y un álbum artístich firmat pèls primers pintors y dibuixants espanyols.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—*Des-gra-ci-a-da-ment.*
2. TRENCA-CLOSCAS.—*Castelló de Ampurias.*
3. GEROGLÍFICH.—*Per quas las pansas.*

XARADAS.

i.

Un soldat castellá un dia
en un cert hostal entrá
y un plat do *tot* demaná
perque pochs quartos tenia.

Ab molta gana menjá
mes quan acabat hagué,
perque un ral n' hi van contá.
Prima dos-terça digué.

Al sentir tal l' hostalé
s' encengué com una *hu-dos*
y arrebatantli lo ros
com aquell qui no fa re,

per *quarta prima-dos-quarta*
ab gran furia lo tirá
y al caure li arreplegá
lo *segon de quarta* Marta.

Com *hu* tan ajogassat.
lectors, ja poden pensar
l' estat en que va deixar
lo ros de! pobre soldat.

A LA PORTA.

- Diu la mamá...—¿Qué diu nena?
—Que se 'n tindrà d' entorná.
—¿Y no sabs per quina causa?
—Perque diu que hi ha 'l papá.

Mes lo que al fi ocorregué
va ser lo més trist del cas
puig, desafiantse de un bras
quedá manco l' hostalé.

M. TRULLS ALGUÉ

II.

Per l' *una-dos* del Masnou
tres Total hi vaig trobar
que ja estava una *dos-prima*
cansada de caminar.

M. DE M, DE R.

MUDANSA.

Donya Rosa es molt *total*
y tè una *total* qu' encanta;
pro la *total* se la menja
perque ha rebut una carta
sense firma y sense fetxa
pero sí bastant picanta
en la qual li participan
qu' en lloch de sortir de casa
valdría més que s' estés
dintre d' una *tot* tancada.

MAGINET PETIT.

CONVERSA.

- ¿Qué tens á la cara, un grá?
—Sí: á Mataró 'm va sortí.
—Donchs si vols te 'l curará
lo noy gran de ca 'n Martí.
—¿Que sabs á quín carrer viu?
—Entre 'ls dos ho hem dit, Felfu.

SERAPI GUITARRA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Poeta castellá.
3 4 1 2 7 4.—Nom de dona.
1 4 3 6 4.— id. id.
3 6 5 4.— id. id.
4 7 4.— id. id.
1 6.—Nota musical.
6.—Vocal.
2 1.—Arbre.
3 2 1.—Licor.
3 2 1 4.—Capital.
1 4 3 5 6.—Nom de home.
3 4 1 6 3 2.— id. id.
1 4 3 6 4 7 2.— id. id.

RATOLÍ.

TRENCA-CLOSCAS.

ANITA, 'L DE FORA VA SÉ.

Formar ab aquestas llettras lo títul de un drama cas-
tellá traduhit del francés.

NASVIDAL, PRAXEDES Y C.^a

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—2.^a
cantitat.—3.ª moneda antiga.—4.ª nom d' home.—5.^a
animal americá.—6.ª nom de dona.—7.ª vocal

QUATRE BUROTS.

GEROGLÍFICH

× A

t t t t t

LOS

1000

I

TAR TAR

SIR ABELI.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.